

Gældende formulering.

faste eiendomme (til hvilke eiendomme også tiender regnes), hefte de på de eiendomme, hvoraf de ere forfaldne, med fortrinsret endog fremfor pantefordringer. Løvrigt følge de indbyrdes i den orden, at bankheftelsesrenterne først bliver at udrede, dernæst kongens egne skatter og afgifter, lige med hvilke også amtsforvalterens skriverpenge regnes, derpå brandhjælpsspengene og endeligen samtlige kommuneafgifter, hvorhos det dog er en selvfølge, at vedkommende tiendetageres fortrinsret i overensstemmelse med Fr. 8. jan. 1810 § 29, litr. C., er dem forbeholden. Ere skatterne og afgifterne derimod alene personlige, forbliver det ved den fortrinsret, lovens 5-14-37, i forbindelse med Pl. 23. juli 1819 (resol. 7. juli) samt Pl. 14. maj 1834, tillægger skatter. Skulle det nogensinde hænde sig, at de reelle skatter og afgifter ikke kunne dækkes ved realisation af de faste eiendomme, hvorpå de hefte, bliver det, der af disse ei måtte komme til udredning, da at anse som personlig skat, og har da samme fortrinsret, som tilkommer dette slags skatter. Den her omhandlede fortrinsret skulle dog såvel reelle som personlige skatter og afgifter herefter ikkun nyde for 2 år fra den tid af, at de forfaldne til betaling; men den holdes i kraft, når restancerne, i det sildigste inden 3 måneder efter bemeldte 2 års udløb, ere beordrede fogden til inddrivelse, og forretningen siden forsvarligen er fortsat, eller når skyldneren inden samme tid er død eller har opgivet sit bo, og dette er taget under skiftebehandling. Efterat fortrinset er tabt, betragtes fordringen alene som en simpel fordring hos skyldneren. De restancer af skatter og afgifter, som ere pådragne, inden nærværende anordning træder i kraft, beholde derimod, indtil de betales, deres fortrinsret således, som lovgivningen hidtil har hiemlet dem.

Lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten.

§ 42. stk. 3. Beløbet kan inddrives ved udpantning, og der haves for dette samme fortrinsret som for skatter.

Forslaget.

2. I § 42, stk. 3, i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten, som ændret senest ved lov nr. 200 af 3. juni 1967, udgår „og der haves for dette samme fortrinsret som for skatter“.